ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

29. července 2010 *

Ve věci C-214/09 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 12. června 2009,

Anheuser-Busch Inc., se sídlem v Saint Louis, Missouri (Spojené státy), zastoupená V. von Bomhardem a B. Goebelem, Rechtsanwälte,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupený A. Folliard-Monguiralem, jako zmocněncem,

žalovaný v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

Budějovický Budvar, národní podnik, se sídlem v Českých Budějovicích (Česká republika), zastoupený K. Čermákem, advokátem,

vedlejší účastník v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot (zpravodaj), předseda senátu, C. Toader, K. Schiemann, L. Bay Larsen a J.-J. Kasel, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,
vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. května 2010,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Anheuser-Busch Inc. (dále jen „Anheuser-Busch“) domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 25. března 2009, Anheuser-Busch v. OHIM – Budějovický Budvar (BUDWEISER) (T-191/07, Sb. rozh. s. II-691, dále jen „napadený rozsudek“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 20. března 2007 (věc R 299/2006-2, dále jen „sporné rozhodnutí“), kterým byl zamítnut zápis slovní ochranné známky BUDWEISER, a vyhověno tak námitkám vzneseným proti němu společností Budějovický Budvar, národní podnik (dále jen „Budvar“).

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 40/94

2 Článek 8 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), použitelného na spor v původním řízení, které bylo později zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1), nadepsaný „Relativní důvody pro zamítnutí“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Na základě námitek majitele starší ochranné známky se přihlášená ochranná známka nezapíše:

a) pokud je totožná se starší ochrannou známkou a výrobky nebo služby, pro které byla podána přihláška ochranné známky, jsou totožné s výrobky nebo službami, pro které je starší ochranná známka chráněna;

b) pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna; nebezpečí záměny zahrnuje i nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou."

3 Podle článku 15 nařízení č. 40/94, nadepsaného „Užívání ochranné známky Společenství":

„1. Pokud do pěti let od zápisu nezačal majitel ochrannou známku Společenství řádně ve Společenství užívat pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo pokud toto užívání bylo na nepřetržitou dobu pěti let přerušeno, podléhá ochranná známka Společenství sankcím podle tohoto nařízení, ledaže pro neužívání existují řádné důvody.

2. Za užívání ve smyslu prvního pododstavce se považuje rovněž:

a) užívání ochranné známky Společenství v podobě, která se liší od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána, prvky nezhoršujícími rozlišovací schopnost ochranné známky;

[…]“

4 Článek 42 odst. 3 uvedeného nařízení stanoví:

„Námitky musejí být podány písemně a musí být odůvodněny. Za řádně podané se považují až po zaplacení poplatku za podání námitek. Ve lhůtě stanovené [OHIM] může ten, kdo podal námitky, předložit na jejich podporu skutečnosti, důkazy a vyjádření.“

5 Článek 43 odst. 1 až 3 nařízení č. 40/94 zní následovně:

„1. V průběhu průzkumu námitek vyzve [OHIM] účastníky, aby pokaždé, kdy to bude nezbytné, předložili ve stanovené lhůtě vyjádření ke sdělení jiných stran nebo ke sdělení úřadu.

2. Na žádost přihlašovatele je majitel starší ochranné známky Společenství, který podal námitky, povinen předložit důkaz o tom, že po dobu pěti let před zveřejněním

přihlášky ochranné známky Společenství byla starší ochranná známka na území Společenství skutečně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a které uvádí pro odůvodnění námitek, nebo důkaz o existenci řádných důvodů pro její neužívání, pokud je k tomuto dni starší ochranná známka Společenství zapsána nejméně po dobu pěti let. Nejsou-li takové důkazy předloženy, námitky se zamítnou. Byla-li starší ochranná známka užívána pouze pro některé z výrobků nebo služeb, pro které je zapsána, považuje se pro účely projednání námitek za zapsanou pouze pro tyto výrobky nebo služby.

3. Odstavec 2 se vztahuje i na starší národní ochranné známky uvedené v čl. 8 odst. 2 písm. a), přičemž užívání na území Společenství je nahrazeno užíváním na území členského státu, kde požívá starší národní známka ochrany."

6 První oddíl hlavy IX nařízení č. 40/94 věnované procesním ustanovením, nadepsaný „Obecná ustanovení", obsahuje článek 74, nadepsaný „Zkoumání skutečností úřadem z úřední moci", který stanoví:

„1. V průběhu řízení zkoumá [OHIM] skutečnosti z moci úřední; v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však úřad při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky.

2. [OHIM] nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili."

7 Podle čl. 76 odst. 1 uvedeného nařízení:

„V řízení před [OHIM] patří mezi důkazní prostředky:

a) výslechy účastníků;

b) žádosti o informace;

c) předložení dokladů a důkazů;

d) výslechy svědků;

e) znalecké posudky;

f) písemná prohlášení učiněná místopřísežně nebo mající podle právních předpisů státu, ve kterém jsou učiněna, rovnocenný účinek.“

Prováděcí nařízení z roku 1995

8 Pravidlo 16 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189, dále jen „prováděcí nařízení z roku 1995“), stanoví:

„1. Každé sdělení o námitce může obsahovat podrobnosti o skutečnostech, důkazech a argumentech předkládaných na podporu námitky, doplněné příslušnou podpůrnou dokumentací.

2. Je-li námitka podána na základě starší známky, která není ochrannou známkou Společenství, je třeba sdělení o námitce pokud možno doložit důkazem o zápisu nebo podání přihlášky starší známky, jako je osvědčení o zápisu. […]

3. Nejsou-li podrobnosti o skutečnostech, důkazech a argumentech a jiná podpůrná dokumentace uvedené v odstavci 1 a důkazy uvedené v odstavci 2 předloženy spolu se sdělením o námitce nebo následně, mohou být předloženy i po zahájení námitkového řízení ve lhůtě, kterou může [OHIM] stanovit podle pravidla 20 odst. 2.“

9 Podle pravidla 20 odst. 2 prováděcího nařízení z roku 1995:

„Neobsahuje-li sdělení o námitce podrobnosti o skutečnostech, důkazech a argumentech uvedených v pravidle 16 odst. 1 a 2, vyzve [OHIM] osobu, která podala námitky, aby tyto podrobnosti sdělila ve lhůtě, kterou jí úřad stanoví. Každé sdělení osoby, která podala námitky, se doručí přihlašovateli, který dostane příležitost odpovědět ve lhůtě [OHIM] stanovené.“

10 Prováděcí nařízení z roku 1995 bylo změněno nařízením Komise (ES) č. 1041/2005 ze dne 29. června 2005 (Úř. věst. L 172, s. 4, dále jen „prováděcí nařízení z roku 2005“), které vstoupilo v platnost dne 25. července 2005.

11 Pravidlo 18 odst. 1 prováděcího nařízení z roku 2005 uvádí:

„Jsou-li námitky shledány přípustnými podle pravidla 17, zašle [OHIM] účastníkům sdělení, ve kterém je informuje, že námitkové řízení bude považováno za zahájené dva měsíce po doručení sdělení. Toto období může být prodlouženo až na celkem dvacet čtyři měsíců, jestliže oba účastníci předloží žádost o prodloužení před uplynutím uvedeného období.“

12 Pravidlo 19 prováděcího nařízení z roku 2005 stanoví:

„1. [OHIM] poskytne osobě, která námitky podala, příležitost uvést skutečnosti, důkazy a argumenty na podporu svých námitek nebo na doplnění jakýchkoliv skutečností, důkazů a argumentů, které již byly předloženy podle pravidla 15 odst. 3, ve lhůtě, kterou stanoví a která bude činit alespoň dva měsíce ode dne, kdy bude námitkové řízení považováno za zahájené v souladu s pravidlem 18 odst. 1.

2. Ve lhůtě uvedené v odstavci 1 předloží osoba, která námitky podala, i důkaz o existenci, platnosti a rozsahu ochrany své starší známky nebo staršího práva a důkazy o svém oprávnění podat námitky. Osoba, která námitky podala, předloží zejména tyto důkazy:

a) jsou-li námitky založeny na ochranné známce, která není ochrannou známkou Společenství, důkazy o jejím podání nebo zápisu, a to tak, že předloží:

[…]

ii) je-li ochranná známka zapsána, kopii příslušného osvědčení o zápisu, a případně nejnovějšího osvědčení o obnově zápisu, které prokazuje, že ochranná známka je chráněna i po lhůtě uvedené v odstavci 1 a jakémkoliv jejím prodloužení, nebo rovnocenné dokumenty vystavené orgánem, u něhož byla přihláška ochranné známky zapsána;

[…]

4. [OHIM] nebude brát v úvahu písemná podání a dokumenty nebo jejich části, které nebyly předloženy nebo přeloženy do jazyka řízení ve lhůtě stanovené [OHIM].“

Skutečnosti předcházející sporu

13 Skutečnosti předcházející sporu předloženému Soudu, tak jak vyplývají z napadeného rozsudku, mohou být shrnuty následovně.

14 Dne 1. dubna 1996 podala společnost Anheuser-Busch u OHIM přihlášku k zápisu jako ochranné známky Společenství slovního označení „budweiser“ pro výrobky, které spadají do třídy 32 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a které odpovídají následujícímu popisu: „Pivo, ale [světlé horně kvašené pivo], porter [tmavé horně kvašené pivo], sladové alkoholické a nealkoholické nápoje“.

15 Dne 28. září 1999 podala společnost Budvar námitky proti zápisu přihlašované ochranné známky, a to pro všechny dotyčné výrobky, k čemuž na základě čl. 8 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 40/94 uplatňovala existenci tří ochranných známek, a to:

– mezinárodní slovní ochranné známky BUDWEISER (R 238 203) (dále jen „ochranná známka R 238 203“), zapsané pro „pivo všeho druhu“, s účinkem pro Německo, Rakousko, země Beneluxu a Itálii;

– mezinárodní obrazové ochranné známky obsahující výraz „Budweiser Budvar“ (č. 674 530) (dále jen „ochranná známka č. 674 530“), zapsané pro výrobky „slad“ a „pivo“, s účinkem pro Rakousko, Benelux, Francii a Itálii, jakož i

– mezinárodní obrazové ochranné známky obsahující výraz „Budweiser Budvar“ (č. 614 536) (dále jen „ochranná známka č. 614 536“), zapsané pro výrobek „pivo“, s účinkem pro Německo, Rakousko, Benelux, Francii a Itálii.

16 Dále se společnost Budvar dovolávala na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 několika označení původu obsahujících výraz „budweiser“.

17 OHIM původně stanovil lhůtu, ve které měl Budvar předložit skutečnosti, důkazy a vyjádření na podporu svých námitek, do 24. června 2000. Tato lhůta byla následně prodloužena do 26. února 2002. Všechny dokumenty, které za tímto účelem zaslala společnost Budvar faxem, obdržel OHIM dne 27. února 2002.

18 Dne 8. července 2002 požádala společnost Anheuser-Busch v souladu s čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94, aby společnost Budvar předložila důkaz o skutečném užívání ochranných známek uplatňovaných na podporu jejích námitek.

19 Společnost Budvar na tuto žádost odpověděla dne 8. listopadu 2002, přičemž lhůta, kterou za tímto účelem stanovil OHIM v dopise ze dne 10. září 2002, vypršela dne 11. listopadu 2002.

20 V uvedeném dopise společnost Budvar výslovně odkazovala na dokumenty, které byly OHIM doručeny dne 27. února 2002 a které směřovaly k prokázání užívání označení původu zahrnujících výraz „budweiser“, a měla za to, že se tyto dokumenty použijí zejména ve vztahu k ochranné známce R 238 203.

21 Před námitkovým oddělením OHIM předložila společnost Budvar mimoto v příloze ke svým námitkám ze dne 21. ledna 2004 dokument vydaný Světovou organizací duševního vlastnictví (WIPO) a osvědčující, že zápis ochranné známky R 238 203 byl obnoven dne 5. prosince 2000 (dále jen „osvědčení o obnově zápisu“).

22 Prvním rozhodnutím ze dne 10. června 2004 vyhovělo námitkové oddělení námitkám podaným společností Budvar, když mělo v podstatě za to, že v Rakousku a ve Francii existuje mezi ochrannou známkou, jejíž zápis je požadován, a ochrannou známkou č. 674 530 nebezpečí záměny.

23 Rozhodnutím ze dne 11. července 2005 druhý odvolací senát OHIM odvolání společnosti Anheuser-Busch proti rozhodnutí ze dne 10. června 2004 vyhověl z důvodu, že ochranná známka č. 674 530 byla v obou výše uvedených členských státech chráněna až po podání přihlášky dotyčné ochranné známky Společenství, a vrátil věc námitkovému oddělení.

24 Druhým rozhodnutím ze dne 22. prosince 2005 námitkové oddělení námitkám podaným společností Budvar znovu vyhovělo. Jelikož se domnívalo, že důkaz o užívání ochranné známky R 238 203 je nedostatečný, omezilo svůj přezkum na ochrannou známku č. 614 536 a v tomto ohledu se rozhodlo zohlednit dokumenty předložené společností Budvar na podporu jejích námitek. Závěrem mělo námitkové oddělení v podstatě za to, že v Německu, Rakousku, Beneluxu, Francii a Itálii existuje nebezpečí záměny mezi ochrannou známkou, o jejíž zápis je žádáno, a uvedenou starší ochrannou známkou.

25 Druhý odvolací senát OHIM odvolání společnosti Anheuser-Busch proti rozhodnutí ze dne 22. prosince 2005 sporným rozhodnutím zamítl.

26 Na rozdíl od námitkového oddělení měl za to, že ochranná známka R 238 203 zohledněna být může, přičemž se na základě dokumentů poskytnutých společností Budvar domníval, že důkaz o skutečném užívání této ochranné známky předložen byl.

27 Odvolací senát došel k závěru, že pro výrobky „pivo, ale, porter, sladové alkoholické nápoje“ může být námitkám vyhověno na základě čl. 8 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94 a že pro zbývající výrobky („nealkoholické nápoje“) lze námitkám vzhledem k totožnosti ochranných známek a zjevné podobnosti mezi výrobky vyhovět na základě odst. 1 písm. b) uvedeného článku.

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

28 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 31. května 2007 podala společnost Anheuser-Busch žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí.

29 OHIM a Budvar navrhovaly zamítnutí žaloby.

30 Jelikož se kasační opravný prostředek společnosti Anheuser-Busch týká pouze určitých částí napadeného rozsudku, budou dále přezkoumány jen tyto části.

31 Svým druhým žalobním důvodem, vycházejícím z porušení čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94, vytýkala společnost Anheuser-Busch odvolacímu senátu zejména to, že osvědčení o obnově zápisu neodmítl, neboť společnost Budvar předložila tento dokument dne 21. ledna 2004.

32 V tomto ohledu Soud v bodech 63 až 71 napadeného rozsudku rozhodl na jedné straně, že nelze rozhodnout o porušení čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94, pokud jde o sporné rozhodnutí, jelikož z něj nevyplývá, že by se odvolací senát domníval, že osvědčení o obnově zápisu nebylo předloženo včas, a použil uvedené ustanovení umožňující jeho zohlednění, a na straně druhé, že z důvodů uvedených v bodech 78 a 79 napadeného rozsudku bylo uvedené osvědčení předloženo včas.

33 V uvedených bodech 78 a 79 měl Soud zejména za to, že z výkladu pravidel 16 a 20 prováděcího nařízení z roku 1995 v jejich vzájemném spojení sice vyplývá, že OHIM má právo požadovat důkaz o obnově zápisu starší ochranné známky, jestliže platnost této starší ochranné známky uplyne po datu podání sdělení o námitce, avšak odstavec 2 uvedeného pravidla 20 osobě, která podává námitky, neukládá povinnost, aby i bez výzvy takový důkaz předložila, a nestanoví ani to, že OHIM musí odmítnout dokument, jestliže je mu předložen opožděně.

34 Co se týče pravidla 20 odst. 2 prováděcího nařízení z roku 1995, Soud rovněž rozhodl, v bodě 73 napadeného rozsudku, že podle čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 disponuje OHIM posuzovací pravomocí, pokud jde o zohlednění důkazů, které byly předloženy po uplynutí lhůty, a že uvedené pravidlo nelze vykládat v jiném smyslu, než jaký vyplývá z jasného znění uvedeného nařízení.

35 Jen pro úplnost měl Soud v bodech 74 až 77 napadeného rozsudku za to, že s ohledem na zásadu právní jistoty, tak jak je zakotvena judikaturou Soudního dvora, ustanovení doplněná prováděcím nařízením z roku 2005 do prováděcího nařízení z roku 1995, zejména jeho pravidlo 19 odst. 4, nemohou být na projednávaný případ použita se zpětnou účinností.

36 Soud tudíž zamítl druhý žalobní důvod uplatňovaný společností Anheuser-Busch jako neopodstatněný.

37 Svým třetím žalobním důvodem, vycházejícím z porušení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94, Anheuser-Busch tvrdila, že důkazy předložené společností Budvar jsou pro prokázání skutečného užívání ochranné známky R 238 203 nedostatečné.

38 Poté, co v bodech 99 až 105 napadeného rozsudku připomněl judikaturu týkající se výkladu pojmu „skutečné užívání“, Soud v bodě 106 téhož rozsudku konstatoval, že v projednávaném případě měl odvolací senát za to, že „důkazy předložené společností Budvar jsou jasně dostatečné k prokázání skutečného užívání [...] ochranné známky [...] [R 238 203]“ a že uvedený senát odkázal zvláště na reklamní materiály ukazující vyobrazení piva Budvar, na kterých byla uvedena ochranná známka BUDWEISER, na faktury zaslané zákazníkům v Německu a Rakousku, jakož i na skutečnost, že se tyto dokumenty týkají období relevantního pro účely čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94.

39 Co se týče nejprve reklamních materiálů, které vyšly v jednom rakouském a několika německých časopisech a které společnost Budvar předložila OHIM dne 8. listopadu 2002, Soud v bodě 110 napadeného rozsudku konstatoval, že společnost Anheuser-Busch nezpochybňuje, že tyto dokumenty poskytují důkazy, pokud jde o povahu výrobků (pivo), místo (Německo a Rakousko), jakož i čas užívání výrazu „budweiser“ (1995 pro Rakousko a 1996 až 1998 pro Německo). V témže bodě 110 doplnil Soud, že společnost Anheuser-Busch nezpochybňuje ani to, že užívání výrazu „budweiser“ v různých formách použitých na reklamních materiálech předložených společností Budvar lze vztáhnout k ochranné známce R 238 203.

40 Co se dále týče reklamních materiálů a faktur, které byly všechny OHIM doručeny dne 27. února 2002, Soud v bodě 111 napadeného rozsudku uvedl, že společnost Budvar tyto dokumenty předala OHIM k prokázání užívání označení původu obsahujících výraz „budweiser“, ale že ve svém dopise ze dne 8. listopadu 2002 v odpověď na žádost Anheuser-Busch týkající se prokázání skutečného užívání starších ochranných známek uplatněných na podporu námitek společnost Budvar výslovně odkázala na uvedené dokumenty, přičemž měla za to, že se použijí zejména na ochrannou známku R 238 203.

41 V tomto ohledu měl Soud v bodě 112 napadeného rozsudku za to, že společnost Anheuser-Busch před Soudem nezpochybňuje to, že se dotčené dokumenty týkají užívání ochranné známky R 238 203, a že nezpochybňuje ani to, že tyto dokumenty poskytují důkazy týkající se místa, času a rozsahu užívání uvedené ochranné známky, kteréžto důkazy ostatně podle Soudu jasně z uvedených dokumentů vyplývaly.

42 A konečně, v bodě 114 napadeného rozsudku, co se týče argumentu společnosti Anheuser-Busch, podle něhož měl odvolací senát vycházet z jiných hledisek, jako je povaha užívání ochranné známky R 238 203 v Německu a Rakousku, Soud rozhodl, že v tomto ohledu stačí uvést, že odvolací senát odkázal na reklamní materiály ukazující vyobrazení „piva" Budvar s uvedenou starší ochrannou známkou. Soud měl rovněž za to, že povaha jejího užívání, a sice to že bylo odkazováno na pivo, vyplývá jak z reklamních materiálů, tak z faktur předložených společností Budvar a že odkazem na faktury odvolací senát implicitně, ale nezbytně vycházel z téže povahy užívání.

43 V důsledku toho Soud třetí žalobní důvod uplatňovaný společností Anheuser-Busch zamítl jako neodůvodněný.

44 Soud tedy zamítl žalobu na neplatnost v celém rozsahu.

Návrhová žádání účastníků řízení

45 Svým kasačním opravným prostředkem společnost Anheuser-Busch navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek a

– uložil [OHIM] náhradu nákladů řízení.

46 OHIM a Budvar navrhují, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla společnosti Anheuser-Busch uložena náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

47 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje společnost Anheuser-Busch tři důvody vycházející z porušení zaprvé čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94 ve spojení s pravidlem 16 odst. 1 a 3 a pravidlem 20 odst. 2 prováděcího nařízení z roku 1995, zadruhé čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 a zatřetí čl. 43 odst. 2 a 3 posledně uvedeného nařízení.

K prvnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zaprvé čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94 ve spojení s pravidlem 16 odst. 1 a 3 a pravidlem 20 odst. 2 prováděcího nařízení z roku 1995

Argumenty účastníků řízení

48 Svým prvním důvodem Anheuser-Busch tvrdí, že výklad čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94, který zohlednil Soud v bodech 78 a 79 napadeného rozsudku, je stižen nesprávným právním posouzením.

49 Podle této společnosti daný výklad jasně kontrastuje s předchozí judikaturou Soudu, jakož i s dlouholetou ustálenou praxí OHIM, které byly relevantní až do kodifikování tohoto výkladu a této judikatury v pravidle 19 prováděcího nařízení z roku 2005.

50 Z rozsudků Soudu ze dne 20. dubna 2005, Atomic Austria v. OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, Sb. rozh. s. II-1319), a ze dne 13. září 2006, MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO) (T-191/04, Sb. rozh. s. II-2855), totiž vyplývá, že Soud měl, obdobně jako OHIM, za to, že je-li osoba, která podala námitky, vyzvána k tomu, aby předložila skutečnosti, důkazy a vyjádření na podporu svých námitek, je tato osoba povinna vyhovět ve lhůtě stanovené OHIM a že se tato povinnost vztahuje na důkaz o obnově zápisu starší ochranné známky, byla-li tato mezitím obnovena, nevyplývá-li tento důkaz z žádného z dokumentů předložených společně se sdělením o námitce.

51 Ustálená praxe OHIM spočívající ve výzvě k včasnému předložení důkazu o obnově zápisu, vedl ke změně jeho pokynů a následně ke kodifikaci v pravidle 19 odst. 2 písm. a) bodě ii) prováděcího nařízení z roku 2005.

52 Za těchto podmínek Soud tím, že neuznal povinnost společnosti Budvar předložit osvědčení o obnově zápisu ochranné známky R 238 203 ke dni, ke kterému měly být předloženy skutečnosti, důkazy a vyjádření na podporu námitek, a sice k 26. únoru 2002, došel k nesprávnému závěru, podle kterého mohl odvolací senát volně posoudit, zda toto opožděně předložené osvědčení má být zohledněno, či nikoliv.

53 OHIM namítá, že závěry Soudu jsou právně opodstatněné, jelikož ačkoliv podle pravidel 16 a 20 prováděcího nařízení z roku 1995 byl on sám nebo účastník námitkového řízení oprávněn požadovat důkaz o obnově staršího práva, jehož platnost uplynula v průběhu řízení, neznamenalo to, jak ostatně potvrzuje judikatura Soudu uplatňovaná společností Anheuser-Busch, že majitel tohoto staršího práva byl povinen předložit bez vyzvání osvědčení o obnově zápisu.

54 OHIM mimoto připomíná, že lhůta, která byla původně poskytnuta námitkovým oddělením pro předložení důkazů na podporu námitek vznesených dne 28. září 1999, běžela do 24. června 2000 a že ochranná známka R 238 203 měla být obnovena nejpozději 5. prosince 2000. Žádné ustanovení prováděcího nařízení z roku 1995 přitom nevyžaduje důkaz o budoucí události, v projednávaném případě důkaz o uvedené obnově. Původně stanovená lhůta byla sice následně prodloužena do 26. února 2002, avšak námitkové oddělení výslovně nepožádalo, aby byl v této lhůtě předložen důkaz o obnově.

55 Společnost Budvar uvádí, že ke svému sdělení o námitce přiložila podrobné dokumenty a řadu důkazů, mezi kterými bylo i osvědčení o zápisu ochranné známky R 238 203 prokazující platnost této ochranné známky ke dni podání sdělení o námitce. Dodržela tak svoji povinnost „předložit skutečnosti, důkazy a vyjádření na podporu svých námitek" a nebyla povinna po dni podání sdělení o námitce předkládat osvědčení o obnově zápisu.

Závěry Soudního dvora

56 Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku Anheuser-Busch v podstatě tvrdí, že na rozdíl od toho, co Soud rozhodl v bodě 79 napadeného rozsudku, z výkladu čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94, ve spojení s pravidlem 16 odst. 1 a 3 a pravidlem 20 odst. 2 prováděcího nařízení z roku 1995 vyplývá, že osoba, která podává námitky, musí bez vyzvání předložit důkaz o obnově zápisu starší ochranné známky, jejíž je majitelkou, které se dovolává na základě čl. 8 odst. 1 nařízení č. 40/94, spolu s ostatními skutečnostmi, důkazy a vyjádřeními předloženými na podporu námitek ve lhůtě stanovené OHIM podle čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94 v případě, že k takové obnově dojde po dni podání sdělení o námitce, ale před uplynutím uvedené lhůty.

57 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že jak rozhodl Soud, čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94 ani pravidlo 16 odst. 1 a 3 a pravidlo 20 odst. 2 prováděcího nařízení z roku 1995 neupřesňují, jaké skutečnosti, důkazy a vyjádření musejí být předloženy na podporu námitek ve lhůtě stanovené na základě čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94.

58 Uvedená ustanovení zejména neobsahují nijakou informaci v tom smyslu, že by osoba, která podává námitky, musela předložit bez vyzvání a v uvedené lhůtě důkaz o obnově zápisu uplatňované starší ochranné známky v případě, že k tomuto obnovení má dojít po podání sdělení o námitce.

59 Mimoto na rozdíl od tvrzení Anheuser-Busch nevyplývá takový výklad každopádně z judikatury Soudu, zejména z výše uvedených rozsudků Atomic Austria v. OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) a MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO) ani z ustálené praxe OHIM před přijetím prováděcího nařízení z roku 2005.

60 Ve sporech, které vedly k vydání těchto dvou rozsudků Soudu, OHIM výslovně požádal, aby osoba, která podávala námitky, předložila důkaz o obnově zápisu starších ochranných známek ve lhůtě stanovené podle čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94 v případě, že by k tomuto obnovení mělo dojít před uplynutím uvedené lhůty. V těchto sporech se tedy nejednalo o to, zda osobě, která podávala námitky, příslušelo předložit takový důkaz bez vyzvání. Na tuto otázku je třeba naopak v projednávaném sporu odpovědět, jelikož v tomto případě je nesporné, že OHIM osobu, která podávala námitky, k předložení takového důkazu výslovně nevyzval.

61 Mimoto ve výše uvedeném rozsudku Atomic Austria v. OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Soud rozhodl, že i v případě výslovné žádosti o předložení důkazu o obnově zápisu starší ochranné známky na základě čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94 nemůže OHIM námitky zamítnout z důvodu nepředložení takového důkazu.

62 V bodě 40 výše uvedeného rozsudku Atomic Austria v. OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) totiž Soud rozhodl, že osoba, která podává námitky, má volnost výběru důkazů, které považuje za užitečné předložit OHIM na

podporu svých námitek, a že OHIM je povinen prozkoumat všechny předložené důkazní prostředky, aby mohl rozhodnout, zda jsou skutečně důkazem o zápisu nebo podání přihlášky starší ochranné známky, aniž mohl bez dalšího odmítnout některý typ důkazu jako nepřijatelný kvůli jeho formě. Mimoto v bodě 46 téhož rozsudku měl Soud za to, že výpisy z rejstříku ochranných známek předložené spolu se sdělením o námitce umožňují jednak určit dobu uplynutí doby ochrany starších ochranných známek a jednak dojít k závěru, že čtyři z pěti starších ochranných známek byly platné ke dni, kdy odvolací senát vydal své rozhodnutí.

63 V bodě 46 výše uvedeného rozsudku MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO) Soud rozhodl, že pokud osoba, která podává námitky, nepředložila důkaz o obnově zápisu starší ochranné známky požadovaný OHIM na základě čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94, dopustil se OHIM dvojího nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že námitkové oddělení jednak nemůže přihlédnout k uplynutí doby platnosti starší ochranné známky, k němuž došlo přede dnem, kdy rozhoduje o námitkách, a jednak námitkové oddělení nemá právo žádat informace o obnově zápisu starší ochranné známky po původním předložení důkazů.

64 Na rozdíl od tvrzení Anheuser-Busch se každopádně ani nezdá, že by byla před přijetím prováděcího nařízení z roku 2005 zavedena ustálená praxe OHIM v tom smyslu, že osoba, která podávala námitky, musela bez vyzvání předložit důkaz o obnově zápisu starší ochranné známky spolu s ostatními skutečnostmi, důkazy a vyjádřeními, které musejí být předloženy na podporu námitek ve lhůtě stanovené za tímto účelem OHIM na základě čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94.

65 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 9. července 2003, dotčeném ve sporu, který vedl k vydání výše uvedeného rozsudku Atomic Austria v. OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), zamítl tento senát námitky z důvodu nepředložení důkazu

o obnově zápisu starších ochranných známek ve stanovené lhůtě, přičemž podotkl, že o takový důkaz jasně a jednoznačně požádal v přípise přiloženém k dopisu OHIM zaslanému osobě, která podávala námitky, na základě čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94.

66 Naproti tomu v rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 23. května 2004, dotčeném ve sporu, který vedl k vydání výše uvedeného rozsudku MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO), vyhověl uvedený senát odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení, kterým byly zamítnuty námitky z důvodu, že přestože osoba, která podávala námitky, byla vyzvána k předložení důkazu o obnově zápisu starší ochranné známky, tento důkaz předložit opomenula. Odvolací senát měl za to, že ke dni podání námitek, a dokonce ke dni, kdy byly důkazy požadovány, bylo starší právo stále platné, a tudíž osoba, která podávala námitky, nebyla povinna prokázat obnovu zápisu ochranné známky, jejíž majitelkou byla.

67 Z toho rovněž plyne, že na rozdíl od tvrzení společnosti Anheuser-Busch se ani nejeví, že by mohla být v projednávaném případě zohledněna ustanovení pravidla 19 odst. 2 a 4 prováděcího nařízení z roku 2005 z důvodu, že představují pouhou kodifikaci výkladu čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94, pravidla 16 odst. 1 a 3 a pravidla 20 odst. 2 prováděcího nařízení z roku 1995, podaného Soudem na základě ustálené praxe OHIM.

68 Každopádně stanovují-li nyní uvedená ustanovení prováděcího nařízení z roku 2005, s určitými omezeními, výslovnou povinnost osoby, která podává námitky, předložit

důkaz o obnově zápisu starší ochranné známky ve lhůtě uvedené v čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94, obsahují tak v tomto bodě upřesnění obecného pravidla stanoveného posledně uvedeným ustanovením, které má posilovat právní jistotu subjektů účastnících se námitkových řízení před OHIM. Za těchto okolností, jak Soud správně rozhodl v bodě 76 napadeného rozsudku, nemohou být nová pravidla zavedená uvedeným prováděcím nařízením použita v projednávaném sporu se zpětnou účinností.

69 Je tudíž třeba dojít k závěru, že se Soud nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 79 napadeného rozsudku rozhodl, ostatně s odvoláním na bod 41 výše uvedeného rozsudku MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO), že z výkladu pravidel 16 a 20 prováděcího nařízení z roku 1995 ve vzájemném spojení na jedné straně vyplývá, že OHIM má právo požadovat důkaz o obnovení zápisu starší ochranné známky, jestliže platnost této starší ochranné známky uplyne po datu podání sdělení o námitce, a na druhé straně z týchž ustanovení nevyplývá, že by měla osoba, která podává námitky, povinnost předložit takový důkaz i bez výzvy.

70 Je třeba doplnit, jak ostatně rozhodl Soud v bodech 41 a 46 výše uvedeného rozsudku MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO), že takto OHIM poskytnutá pravomoc požadovat důkaz o obnově zápisu starší ochranné známky může vycházet rovněž z článku 76 nařízení č. 40/94.

71 Z toho plyne, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke druhému důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94

Argumenty účastníků řízení

72 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku vytýká Anheuser-Busch Soudu, že rozhodl, že odvolací senát může zohlednit osvědčení o obnově zápisu, aniž je povinen vykonávat posuzovací pravomoc, kterou mu svěřuje čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 a která je stanovena v rozsudku ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul (C-29/05 P, Sb. rozh. s. I-2213, bod 43).

73 Tím, že měl za to, že osvědčení o obnově zápisu bylo předloženo ve stanovené lhůtě a že se čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 nepoužije, porušil Soud nejen procesní pravidla související s předkládáním důkazů ve stanovených lhůtách v rámci námitkových řízení před OHIM, kterážto výtka byla posuzována v rámci prvního důvodu, ale rovněž samotný čl. 74 odst. 2.

74 OHIM tvrdí, že jelikož nebyla společnost Budvar vázána žádnou zvláštní lhůtou pro předložení důkazu o obnově zápisu ochranné známky R 238 203, čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 nebyl na okolnosti projednávaného případu použitelný a odvolací senát tedy nemusel vykonávat v něm stanovenou posuzovací pravomoc.

75 Budvar tvrdí, že jelikož osoba, která podává námitky, není povinna předložit osvědčení o obnově zápisu v jakékoliv lhůtě, nedošlo v projednávaném případě k „opožděnému předložení". Před rozhodnutím o námitkách musí OHIM i bez návrhu přezkoumat, zda jsou práva uplatňovaná na podporu námitek platná. Okamžik, ke kterému osoba, která podává námitky, předala osvědčení o obnově zápisu starší ochranné známky, jejíž je majitelkou, nebo to, zda ho skutečně předala, nejsou důležité.

Závěry Soudního dvora

76 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku vytýká Anheuser-Busch Soudu, že se tím, že v bodě 71 napadeného rozsudku rozhodl, že v souvislosti se sporným rozhodnutím nelze konstatovat nijaké porušení čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94, pokud jde o zohlednění osvědčení o obnově zápisu, dopustil nesprávného právního posouzení.

77 Jelikož podle Anheuser-Busch nebylo uvedené osvědčení předloženo ve lhůtě stanovené OHIM na základě čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94, jedná se o důkaz, který nebyl předložen včas ve smyslu čl. 74 odst. 2 uvedeného nařízení. V důsledku toho jej mohl OHIM zohlednit pouze s využitím pravomoci nepřihlížet k důkazům předloženým opožděně, kterou mu k tomuto účelu poskytuje téže ustanovení. V projednávaném případě přitom OHIM této pravomoci nevyužil, jelikož měl nesprávně za to, že důkaz byl předložen včas.

78 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z bodu 69 tohoto rozsudku vyplývá, že se Soud tím, že měl za to, že v projednávaném případě nebyla osoba, která podávala námitky, povinna předložit důkaz o obnovení ochranné známky R 238 203 ve lhůtě stanovené na základě čl. 42 odst. 3 nařízení č. 40/94, nedopustil nesprávného právního posouzení.

79 Jelikož osvědčení o obnově zápisu bylo předloženo včas, Soud správně rozhodl, že nebylo třeba, aby OHIM využil pravomoci, kterou mu svěřuje uvedený čl. 74 odst. 2, k tomu, aby tento důkaz zohlednil.

80 V důsledku toho musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný.

Ke třetímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94

Argumenty účastníků řízení

81 Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku Anheuser-Busch tvrdí, že Soud tím, že rozhodl, že důkazy o užívání ochranné známky R 238 203 předložené společností Budvar na podporu jejích námitek jsou dostatečné, porušil čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94.

82 Důkaz o užívání předložený společností Budvar téměř v celém rozsahu prokazuje pouze užívání jiné ochranné známky, a sice ochranné známky č. 674 530, obsahující stylizované výrazy „Budweiser Budvar“. Posledně uvedená ochranná známka přitom nebyla odvolacím senátem ani Soudem zohledněna, jelikož nepředstavuje starší právo ve vztahu k ochranné známce, jejíž zápis je požadován.

83 Z bodů 81 až 86 rozsudku ze dne 13. září 2007, Il Ponte Finanziaria v. OHIM (C-234/06 P, Sb. rozh. s. I-7333), nicméně vyplývá, že důkaz o užívání zapsané ochranné známky nemůže současně představovat důkaz o užívání jiné zapsané ochranné známky. Soud měl přezkoumat použitelnost této zásady v projednávaném případě.

84 Společnost Anheuser-Busch se domnívá, že Soud měl tento přezkum provést, jelikož tvrdila, že dokumenty předložené jako důkazy o užívání společností Budvar nesplňují kritéria stanovená čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94, a jelikož zpochybnila tyto důkazy, co se týče zejména povahy užívání ochranné známky, a sice způsobu, jakým byla vyobrazena na samotných výrobcích.

85 Soud měl tudíž nesprávně v bodě 112 napadeného rozsudku za to, že společnost Anheuser-Busch nezpochybnila skutečnost, že dotčené dokumenty mají spojitost s užíváním ochranné známky R 238 203.

86 OHIM především tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný ze dvou důvodů.

87 Zaprvé se jedná o nový důvod, který mění předmět sporu, tak jak byl předložen Soudu, třebaže je předložení takového nového důvodu zakázáno čl. 113 odst. 2 a čl. 116 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jelikož jeho přezkum se omezuje na odpovědi, které poskytl Soud na žalobní důvody, které byly před ním uplatňovány.

88 To platí tím spíše, že rozsudek Soudu, který byl předmětem kasačního opravného prostředku, který vedl k vydání výše uvedeného rozsudku Il Ponte Finanziaria v. OHIM, byl vydán před podáním žaloby společnosti Anheuser-Busch k Soudu, takže jí nic nebránilo předložit v této žalobě žalobní důvod v tomto smyslu.

89 Zadruhé z napadeného rozsudku vyplývá, že Soud uvedl, že důkazy předložené společností Budvar dokládají užívání výrazu „budweiser“ „v různých formách“. Naproti tomu Soud v žádném okamžiku netvrdil, že by užívání ochranné známky R 238 203 bylo prokázáno na základě důkazů o užívání týkajících se ochranné známky č. 674 530. Kdyby tak byl postupoval, Soud by byl ostatně zmínil použití čl. 15 odst. 2 písm. a) nařízení č. 40/94 v projednávaném případě.

90 Závěr, při kterém Soud vycházel z důkazů předložených společností Budvar, a sice že tyto důkazy potvrzují skutečné užívání ochranné známky R 238 203, včetně její slovní formy, krom toho představuje skutkové zjištění, které nespadá do přezkumu Soudního dvora.

91 Dále i za předpokladu, že by uvedený důvod byl přípustný, OHIM tvrdí, že každopádně není odůvodněný, jelikož spočívá na zkreslení skutkového stavu.

92 A konečně, zásada zakotvená Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Il Ponte Finanziaria v. OHIM se v projednávaném případě nemůže uplatnit, jelikož jeho okolnosti vylučují jakoukoliv podobnost. Tato zásada se uplatní pouze tehdy, jsou-li osobou, která podává námitky, platně uplatňovány dvě různé ochranné známky a obě podléhají požadavku předložení důkazu o užívání. Pouze v takovém případě existuje nebezpečí, že by důkaz o užívání ochranné známky mohl sloužit k obejití odmítnutí druhé ochranné známky v rámci námitek.

93 Tak tomu nicméně v projednávaném sporu není, neboť ochranná známka č. 674 530, obsahující stylizované výrazy „Budweiser Budvar“, nemůže být v námitkovém řízení uplatňována, jelikož nepředstavuje starší právo.

94 Budvar tvrdí, že jak OHIM, tak Soud potvrdily, že důkazy, které tato společnost předložila, jasně prokazují povahu užívání ochranné známky, a sice užívání pro pivo.

95 Společnost Budvar tvrdí, že předložila dokumenty prokazující užívání ochranné známky R 238 203, neboť se tato ochranná známka objevuje přinejmenším na relevantních výrobcích, a to pivu, jejichž reklamní materiály předložila. Tyto skutečnosti byly jasně zohledněny v bodech 110 až 115 napadeného rozsudku.

96 Mimoto je v projednávaném případě vyloučeno dovolávat se výše uvedeného rozsudku Il Ponte Finanziaria v. OHIM, jelikož ten se týká otázky, zda může důkaz o užívání ochranné známky sloužit jako důkaz o užívání jiné ochranné známky, zatímco v projednávaném sporu byl důkaz o skutečném užívání ochranné známky R 238 203 osobou, která podávala námitky, skutečně poskytnut, a to předložením různých dokumentů prokazujících užívání výrazu „budweiser" ve spojení s pivem.

Závěry Soudního dvora

97 Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku společnosti Anheuser-Busch Soudu především vytýká, že nezrušil sporné rozhodnutí z důvodu, že s ohledem na podmínky stanovené v čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 jsou dokumenty předložené společností Budvar nedostatečné pro prokázání skutečného užívání ochranné známky R 238 203.

98 Napadený rozsudek je v tomto bodě podle společnosti Anheuser-Busch stižen nesprávným právním posouzením, jelikož dotčené dokumenty prokazují především užívání jiné ochranné známky, a sice ochranné známky č. 674 530, kterou však odvolací

senát nezohlednil, jelikož nepředstavuje starší ochrannou známku ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení č. 40/94. Z výše uvedeného rozsudku Il Ponte Finanziaria v. OHIM, a zejména z jeho bodu 86 přitom vyplývá, že důkaz o užívání zapsané ochranné známky nemůže současně představovat důkaz o užívání jiné zapsané ochranné známky z důvodu, že posledně uvedená je pouze mírnou obměnou prvně uvedené.

99 Nicméně, jak správně tvrdí OHIM, Anheuser-Busch uplatňuje důvod, který není součástí žaloby podané k Soudu proti spornému rozhodnutí.

100 Jedná se tudíž o nový důvod, který rozšiřuje předmět řízení, a který v důsledku toho nemůže být vznesen poprvé ve stadiu kasačního opravného prostředku (viz zejména rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Les Éditions Albert René v. OHIM, C-16/06 P, Sb. rozh. s. I-10053, bod 125).

101 Je totiž třeba poukázat na to, že v bodech 110 a 112 napadeného rozsudku Soud konstatoval, že společnost Anheuser-Busch nezpochybnila skutečnost, že dotčené dokumenty mají spojitost s užíváním ochranné známky R 238 203. V bodě 114 uvedeného rozsudku Soud uvedl, že společnost Anheuser-Busch před ním tvrdí, že odvolací senát měl vycházet z jiných hledisek, jako je povaha užívání této ochranné známky v Německu a Rakousku.

102 Z toho vyplývá, že Soud měl za to, že předmět sporu, který mu byl předložen, se týká pouze otázky, zda jsou dotčené dokumenty dostačující pro prokázání skutečného užívání ochranné známky R 238 203, zejména pokud jde o povahu jejího užívání, a netýká se otázky, zda tyto dokumenty souvisejí s užíváním této ochranné známky nebo s užíváním jiné ochranné známky, kterou osoba, která podávala námitky, rovněž uplatňovala, ale kterou OHIM v průběhu námitkového řízení odmítl.

103 Soud se tudíž v bodě 114 napadeného rozsudku omezil na odpověď na argumenty, které byly před ním uplatněny pokud jde o první otázku, a nezabýval se druhou otázkou, která ostatně před ním nebyla projednána.

104 Před Soudním dvorem společnost Anheuser-Busch nicméně tvrdí, že tato posledně uvedená otázka je zahrnuta do její žaloby podané k Soudu, zejména do třetího žalobního důvodu.

105 Ze samotného znění bodů 110, 112 a 114 napadeného rozsudku nicméně vyplývá, že Soud nijak nepřehlédl rozsah tohoto žalobního důvodu.

106 Mimoto argumentace, podle níž se důkazy předložené společností Budvar týkají užívání jiné ochranné známky, než která byla jako jediná zohledněna odvolacím senátem, nemá dostatečnou spojitost s třetím žalobním důvodem uplatňovaným před Soudem, který vycházel z toho, že tyto důkazy nesplňují podmínky požadované k tomu, aby mohla být dotčená starší ochranná známka považována za ochrannou známku, která byla předmětem skutečného užívání, a tudíž na takovou argumentaci nelze nahlížet jako na pouhé rozvinutí třetího žalobního důvodu.

107 Tato argumentace se totiž týká bodů 81 až 86 výše uvedeného rozsudku Il Ponte Finanziaria v. OHIM, které se týkají žalobního důvodu vycházejícího z čl. 15 odst. 2 písm. a) nařízení č. 40/94, zatímco třetí žalobní důvod uplatňovaný společností Anheuser-Busch před Soudem vychází z čl. 43 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení.

108 Předmět této argumentace se každopádně liší od předmětu třetího důvodu žaloby na neplatnost, jelikož se týká nikoliv zpochybnění skutečného obchodního využívání starší ochranné známky, ale otázky, zda se důkazy týkají jedné ochranné známky spíše nežli jiné.

109 Třetí důvod kasačního opravného prostředku je tedy třeba odmítnout jako nepřípustný.

110 Z výše uvedeného plyne, že žádný ze tří důvodů uplatňovaných společností Anheuser-Busch na podporu jejího kasačního opravného prostředku nemůže být přijat, a tento kasační opravný prostředek tudíž musí být zamítnut v celém rozsahu.

K nákladům řízení

111 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že OHIM a Budvar požadovaly náhradu nákladů řízení a společnost Anheuser-Busch neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Společnosti Anheuser-Busch Inc. se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.